

Egy nőalak szürke kontúrja*

Esztert is Gyarmatról ismertem. Kollégiumi szobatársam volt egy évig, de ez nem jelentett szinte semmit. Óriási hálótermekben aludtunk abban az évben tízesével, azt a néhány két-három ágyas szobát, ami a rendelkezésünkre állt, a végzősök szállták meg. Főleg a fiúk, mert ők kevesebben voltak. Eszter két évvel fölöttem járt a kétnyelvű tagozaton. Fura lány volt, mintha egy másik világban élne. Vagy mintha sokkal idősebb volna nálunk. Hippinek tartottuk, mert virágos nadrágot és tarisznyát hordott, és folyton hennával rajzolt a testére. Meg bárkinek, aki kérte. Nekem nem tetszett a vörös henna, visolyogtam tőle, mintha vércsikok vagy hegek lettek volna azok a minták. De Esztert kedveltem a vércsikjai ellenére. Azt hiszem, ő is engem.

Az utcán találkoztunk 2011 májusában. Akkor már évek óta nem jártam sehova. Ábel óvodás lett, a Gyülekezet ovijába vittem el busszal minden hétköznap, Tibor autóval ment dolgozni, de azt mondta, neki nem esik útba. Negyven percet utaztunk minden reggel és minden délután. Kétszer negyven perc szabadság. Illetve kétszer nyolcvan, és annak a fele egyedül. Emberek. Utcák. És lehetséges találkozások. Negyven perc alatt kétszer csörgött a telefonom, hogy merre járunk, aztán meg, hogy otthon vagyok-e már. Tibor azért vett nekem mobiltelefont, hogy mindig tudhassa, mit csinálok. Rettenetesen félt, hogy ezek alatt a negyvenperces utak alatt lefekszem valakivel. Mert alig várom, hogy megtehessem, hiába üzték ki belőlem annyiszor a paráznság szellemét.

Nem volt senkim. Barátom se. Akinek bármit el merek mondani, aki akkor is mellettem áll, ha valami örültséget csinálok, ha hibát követek el. Gabriela az anyám volt, előtte mindig eljátszottam, hogy minden rendben van. A Gyülekezetben nehéz volt igazán közel kerülni másokhoz. Egy másik házaspárral összejártunk egy ideig, a feleséggel próbáltam barátkozni, noha semmi közös nem volt bennünk azon kívül, hogy egy házicsoporthoz tartoztunk. Bernadett egyfolytában beszélt. És egyfolytában szoptatott. És mivel egyfolytában szoptatott, egyfolytában fejt. Ültünk a szobájában, és a mellét nyomkodta. Eszembe jutott, hogy fejték Kátán a szomszédban a tehenet, és megundorodtam.

Bernadett elmesélte, hogy ha nem kap meg valamit a férjétől, amit szeretne, addig nem fekszik le vele. Meg is mondja neki, hogy addig nincs szex, amíg a férfi nem viselkedik úgy, ahogy elvárja tőle.

– De hát ő a férjed! – képedtem el.

– Én meg a felesége vagyok – vont vállat Bernadett.

– De hát a házastársak kötelességei... És az engedelmesség... – habogtam.

* Részlet egy készülő regényből. Az előző részlet 2023. januári számunkban jelent meg. – A szerk.

El sem tudtam képzelni, hogy valaki nemet mondhat a férjének komoly következmények nélkül. Megpróbáltam végiggondolni, mit szólna Tibor, ha ilyesmivel állnék elő, és megborzongtam.

– Tudod, mit csinálok, ha valamiben nem értünk egyet? – kuncogott Bernadett, aztán lehalkította a hangját, nehogy meghallják a szomszéd szobában a férfiak. – Azt mondom, hogy a Szent Szellem szól hozzám.

– És elhiszi?

Bernadett büszkén felvetette a fejét:

– Jó döntéseket szoktam hozni.

Többet nem akartam vele találkozni.

Eszter a buszmegállóban szólított meg. Szakadt az eső, az óvodából tartottam hazafelé – jóval később, mint szoktam.

– Gina!

Odakaptam a fejem. Évek óta nem szólított így senki. Ez a név a múltam volt. Az óemberhez tartozott. A régi életemet idézte. Gyarmatot. Az amerikaiak Dzsínának szólítottak. Gabriela is. Később én ragaszkodtam a Reginához, a Gyülekezetben Reginek becéztek, ahogy Tibor is. Én szakítottam azzal régi étellel, amit ez a név jelentett. Talán nem is hozzám szóltak. Összerándult a gyomrom.

Először nem ismertem meg Esztert. Több mint tizenöt éve nem láttam. A hennával festett tetoválásokat kerestem a kezén. Vagy a tarisznyát a vállán. Rövidre vágatta a haját, és olyan elegáns ruhát viselt, amelyet a suliban sosem.

– Megismersz? – mosolygott rám.

A mosolya a régi volt.

– Nagyon megváltoztál – mondtam neki.

Átölelt, adott két puszit, pedig sosem voltunk ennyire közeli viszonyban. Néhány hónapja költözött a városba, jóformán senkit se ismert, csak a kollégáit a cégnél. Hazáig kísért, a munkahelye nem volt messze tőlünk, közben egyfolytában beszélt, nem így emlékeztem rá. Csak akkor hagyta abba, amikor csörgött a telefonom. Tibor hívott. Akkor elhallgatott, feszülten figyelt, szerintem hallgatózott is.

– Ne haragudj, nem hívlak be – mondtam neki zavartan. Tibor iszonyú ideges lett a váratlan vendégektől. Csak akkor jöhetett hozzánk valaki, ha előre be volt jelentve. – Borzasztó rendetlenség van.

– Engem nem zavar! – nevetett Eszter. – Látnád, mi van nálam!

– A férjem nem örülne neki – nyögtem ki.

– Otthon van?

– Nem, de... – Valamit mondanom kellett volna, de Eszter a szavamba vágott.

– Bocsánat, nem akartam tolakodó lenni. Egyszer meglátogatsz? Akár családdal, akár egyedül, ahogy jobb neked.

– Szívesen meghívunk mi is valamikor, csak akkor mégse fog szaladni a lakás – mentegetőztem.

Eszter mosolygott, bólogatott, nem erősködött, mégis úgy éreztem, meghívatta magát. Kínos volt. Azért telefonszámot cseréltünk. Már másnap ke-

reset, a vendégséget nem hozta szóba, csak beszélgettünk. Hívott harmadnap, negyednap is. Meglepően jólesett olyasvalakinek az érdeklődése, aki nem a Gyülekezet tagja. Akinek nem kell eljátszani a boldog szentcsaládot, ahol szeretetben él az apa, az anya és a fiú. Még így is sokáig próbáltam tartani a látszatot. Voltam látogatóban Eszternél a másfél szobás albérletében, aztán egyszer végre ő is eljött hozzánk. Pedig halogattam, ameddig csak lehetett, de előbb-utóbb muszáj volt megmondanom Tibornak.

– Ki ez az Eszter, aki folyton hívogat? – kérdezett rá egyik este, miután megnézte a telefonom híváslistáját.

– Iskolatársam volt. Véletlenül találkoztam vele az utcán, és nagyon megörült nekem, mert nemrég költözött Pestre, és nincsenek még barátai – hadartam. Mindent elmondani: ez tűnt a legbiztonságosabbnak.

– Hívd el egyszer hozzánk vendégségbe! – mosolygott Tibor. – Legalább kitakarítász előtte.

Vacsorára hívtuk Esztert, szorongtam, hogy minden jól fog-e menni. Tibor bűbájos volt, az udvarlásig bókolt Eszternek, viccelődött, az evés előtti áldást is rövidre fogta. Bort ittunk, attól mindig félttem, kiszámíthatatlan lett tőle. De vendégek jelenlétében megnyerően viselkedett. Most is. Ábel unatkozott, ment volna játszani, de nem mert felállni az asztaltól, még engedélyt se mert kérni, félt az apjától. Végül Eszter sokallta meg, lefegyverző mosolyal a férjemhez fordult, hogy „Tibor, főznél nekem egy kávé?”, és elvonult játszani a gyerekekkel. Én mosogattam, Tibor arról tartott kiselőadást, hogy a férfiak jobban főznek – kávé is, és hozzátette, hogy a barátnőnek jó ízlése van, nagyon csinosan öltözik, és én is igazán nézhetnék ki jobban.

Nem válaszoltam, azon gondolkoztam, a külsőmre tett megjegyzés után vajon ma akar-e szexet, reméltem, hogy nem. Tévedtem. Talán túlzottan tetszett neki a barátnőm. Biztos róla fantáziált.

Eszter másnap felhívott, kért, hogy ebédeljünk együtt. Nem mozdulhatam ki, takarítottam meg főztem, aggasztott Tibor előző esti megjegyzése, de Eszter ragaszkodott hozzá, hogy találkozzunk. Eljött hozzám, kínai kaját hozott műanyag dobozban.

– A férjed mindig ilyen? – kérdezte.

– Hogyhogy ilyen? Milyen?

– Én egész végig valami tompa, nehéz tárgyat kerestem, hogy a fejéhez vágjam, ha fizikailag is bántani akarna téged.

Rábámultam. Még soha senki nem feltételezett ilyet a társaságban olyan bűbájos, kedves Tiborról.

– Miért bántana? – kérdeztem zavartan.

– Miért, nem bántott? – kérdezett vissza Eszter.

Elakadt a lélegzetem. Soha senkinek nem mondtam ilyet a bűbájos, kedves Tiborról. De Eszter nem várt választ. Sorolni kezdte mindazt, amit Tibor előző este mondott. A főztömre, az öltözékemre, a háztartásomra.

– Tudod, hogy hívják ezt? Bántalmazás. Akkor is, ha soha nem ütött meg.

Szerettem volna kiabálni, elmondani Eszternek, hogy de igen, megütött, de nem voltam rá képes. Annyira szégyelltem, hogy mindez megtörtént, és

most már valaki más is tud róla. Akkor is tud, ha letagadom. Le kéne tagadnom, hogy a szégyen ne borítson el, de közben mégiscsak Eszter volt az egyetlen, akit a bizalmasomnak tudhattam.

– Ábelt is veri? – kérdezte, mintha mondtam volna bármit is.

– Nem, azt most már nem hagyom! – vágtam közbe. Eszter nem gondolhatja, hogy én olyan anya vagyok! Olyan, akinek a gyerekével meg lehet tenni bármit.

– Mégis fél tőle.

– Mert ordít. És volt már, hogy... – A rendszeres verést többnyire meg tudtam akadályozni, de ha Tibornak csak úgy eljárta a keze, azt nem.

– Te is félsz.

– Ezt honnan veszed?

– Ahogy elhúzódsz tőle, ha megmozdul. Ahogy összerezzensz, ha megszólal.

– Ugyan már...

Eszter nem tudhatja meg. Egy hitetlen ember. Nem teregethetem ki elé a dolgaimat. Tibor dolgait. A Gyülekezet dolgait.

– Az anyámnak bántalmazó volt a férje. Nem az apám, a második. Tudom, mit látok.

– Egyszer találkoztál vele. Nem láthattál semmit.

Eszter dühös lett, láttam rajta, hogy mennyire erőlködik, hogy higgadt maradjon, hogy ne emelje fel a hangját.

– Félóránként ellenőriz telefonon. Fillérre el kell számolnod a pénzzel, amit az ő pénzének neveztek mindkettőn, mintha nem volna munka, hogy főzől, mosol, takarítasz, gondozod a gyereket. Nem ülhetsz be velem egy kávézóba anélkül, hogy ne szoronganál. Csekkolja a híváslistádat. Ez a házasság? Ez börtön. Vagy ezt hívják keresztény házasságnak? Ez tetszik az Istennek?

Az utolsó mondat fájt. *„Bizony miattatok káromolják az Isten nevét a pogányok között, úgy, amint meg van írva.”* Pedig hol voltak már az első évek lelkes evangelizációi: *„állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben...”?*

Eszter sóhajtott. Most békítő volt a hangja.

– Nézd, Gina, én nem akarok beleszólni, hogy éltek, ha ez neked jó. Mondd azt, hogy boldog vagy ebben, hogy mindig is erre vágytál, és befogom. De akkor nem is akarok tudni róla, mert nem bírom nézni. Az anyám ebbe halt bele.

– Hogyhogy behalt?

– Nem ütötte agyon, ha arra gondolsz – húzta el a száját Eszter. – Csak belebetegedett, és szépen, természetes halállal kimúlt. És nincs büntetés.

– Ne haragudj, nem tudtam. – Soha nem beszéltünk a szüleiről. – Sajnálom, hogy anyukád...

– Rég volt – vágott a szavamba. – De ez most van. És nem akarom még egyszer végignézni. Tényleg ebben akarsz élni? Akarod, hogy így maradjon?

Hallgattam. Nem volt értelme tagadni, szépíteni. Nem tudtam, mit akarok. De a kérdés jó volt: akarom-e, hogy így maradjon.

– Nem. – Előbb válaszoltam, mint hogy gondolkodtam volna. – Nem akarom!

És már bőgtem, olyan hirtelen, hogy fel se fogtam. Most nem úgy sírtam,

ahogy szoktam, mint egy tömítését vesztett csap, hanem hangosan zokogva, ahogy már nagyon régen nem. Eszter nem szólt, csak kitett elém az asztalra egy csomag zsebkendőt. Aztán vizet hozott. Aztán megsimogatta a hátamat. És várt.

– De mit csináljak? – kérdeztem, amikor végre meg tudtam szólalni.

– Hagyd ott a picsába!

Ráztam a fejem.

– Azt nem lehet. Ez nem olyan.

– Szentségi házasság, persze. Nem lehet elválni, csak belehalni. – Eszter hangja keserű volt.

– Nem erről van szó! – A Gyülekezet nem volt ebben a kérdésben annyira szigorú, mint a katolikus egyház. – De hova váljak?

– Gina, a fenébe is, diplomás ember vagy, nehogy már nem tudnád elartani magadat meg a gyerekedet! És létezik gyerektartás is!

Elképzeltem, mit szólna Tibor, ha bejelenteném a válást. Nem volt megnyugtató.

– Tibor nem hagyná, hogy csak úgy lelépjek Ábellel. Biztos elvinné tőlem.

– Egy gyereket nem lehet csak úgy elvenni. Bíróság is van a világon.

– Meg ügyvéd. Akit Tibor ki tudna fizetni, de én nem.

Eszter megfogta a karomat.

– Hagyjuk, Gina. Amíg érveket keresel, hogy miért maradj, addig fogsz is találni. De majd ha arra keresel, hogy miért és hogyan szabadulj ki, akkor szólj!

Felállt, elpakolt. Szerettem volna, ha még marad. Ha elmondhatok neki mindent. Akkor talán megértené azt is, hogy miért nem mehetek, ha volna is hová. Félttem attól is, hogy megharagudott, és talán nem is keres többet, ami azt jelentené, hogy eltűnne az egyetlen ember az életemből, akire számíthatok. És aki sejti, miben élek.

Mégsem kerestem, ő sem hívott napokig. Én szégyelltem telefonálni, és egyre jobban rettegtem, hogy ő sem fog. Aztán egyszer csak beállított váratlanul, mosolyogva, mintha semmi sem történt volna. Kellemes tavaszi idő volt, sétálni hívott. Azt mondtam, nem merek, szalad a ház, Tibor bármikor rám telefonálhat, és mi fog szólni. Elsötétült az arca.

– Ugye tudod, hogy ez nem normális?

Nem tudtam, mire mondja. A takarításra, a telefonokra, a félelemekre? Mindegy. Egyik se volt normális. De Eszter visszajött.

Kisétáltam vele a Városligetbe.

Akkor mondtam el neki mindent.

A születésem után eldöntöttem, hogy nem lesz több gyerekem. Az volt az első tudatos lázadásom. Elkezdtem fogamzógátlót szedni. A Gyülekezet nem volt ebben olyan szigorú, mint a katolikus egyház. A családtervezést legálisnak tartották. Bár az óvszer meg a számolás volt a teljesen elfogadott, a tablettá a szürke zónában meghúzódott, nem kérdezett rá senki, hogy konkrétan milyen módszerrel megy ez a családtervezés. Az esemény utáni tablettá a meg a spirál volt a bűn, mert a megtermékenyült petesejtet nem hagyja

beágyazódni, szóval tulajdonképpen abortuszt okoz. A fogamzásgátló hosszú távon károsíthatja ugyan a testet, ami pedig a Szentlélek temploma, de sosem prédikáltak direkt ellene. A Gyülekezet felől akár szedhettem volna. Tibor nem hagyta jóvá. Azt mondta, minden gyereket szüljek meg, akikkel az Úr megajándékoz. Könnyen mondta. Nem sokat törődött Ábellel, az az anya dolga. Az esküvőnk óta nem védekeztünk.

Igen, hazudtam neki, bár a hazugság bűn. Tablettát szedtem, valami táplálékkiegészítő dobozába rejtettem el, a tamponok meg a betétek közt tartottam, bíztam benne, hogy Tibor sose turkálna köztük, kicsit undorodott ezektől a női dolgoktól.

Nem, nagyon undorodott. A szülésnél is ez volt a baj. Végig azt tervezte, hogy bejön velem a szülőszobára, és majd fogja a kezem. Mert ez olyan szép. Annyira romantikus. A fájások vasárnap késő este indultak el. Eleinte nem tudtam, mi lehet, nem is beszéltem róla. Reméltem, hogy el tudok aludni, és reggelre elmúlik. Közben a lelkem mélyén sejtettem, hogy itt az idő. Miután lefeküdtünk, mérni kezdtem az összehúzódások sűrűségét. A hétperceseknél felkeltettem Tibort.

– Mi van már megint? Miért nem hagysz aludni?

Szerintem soha nem voltam vele annyira határozott, mint akkor.

– Mert szülni fogok – mondtam neki. – Be kell vinned a kórházba.

Föl is kapcsoltam a villanyt, hogy ne alhasson vissza. Hunyorgott a hirtelen jött fényben, de szó nélkül öltözni kezdett.

A kocsiban történt meg a baj. Egy pukkanást éreztem mélyen belül, és hirtelen elöntött a víz, mintha valaki egy pohár langyos teát borított volna az ölembe. Felkiáltottam, Tibor odanézett.

– Ez meg mi a franc?

– A magzatvíz...

– Fújj, de undorító. Most nézd meg, mit csináltál a kocsimmal!

Csuromvizes volt mindenem, a magzatvíz gyorsan hűlt rajtam a hűvös éjszakában, és fáztam. Ráadásul fölerősödtek a fájások is, már nehezemre esett beszélni, ha jött egy. Szerettem volna belekapaszkodni Tiborba, de elhúzta a kezét.

– Vezetek.

A szülészeti osztály az ötödiken volt. Hívtam a liftet. Nem jött.

– Menjünk fel gyalog! – kértem Tibort.

– Én oda nem megyek fel veled – válaszolta iszonyodva.

– És akkor?

– Hívj fel, ha kész vagy.

Hogy kész vagyok. A szüléssel csak úgy kész lesz az ember. Mint egy cézéssel.

– És te? – kérdeztem, de alig tudtam kinyögni, belém akasztotta a szót egy újabb fájás.

– Hazamegyek – morogta. – Reggel meg elviszem az autót tisztíttatni. Én azzal dolgozom!

– Azt ígérted, bejössz velem – mondtam, amikor elengedett az összehúzódás.

– Sajnálom. Én ezt nem bírom nézni – rázta a fejét. – Ne félj, ügyes leszel.

Szeretlek.

Ettől az egyetlen szótól elhittem, hogy ez így rendben van. Hogy ő ezt nem bírja. Én meg majd bírom. Csak az az egy szó ne visszhangzott volna bennem! Hogy undorító.

Ötperces fájásokkal másztam fel az ötödikre, és jelentettem be a nővérpultnál, hogy szülni fogok.

– És gyalog jött föl? Egyedül? – bámult rám az ügyeletes szülésznő. – Hát a másik folyosón jó a lift!

Csak bólintottam, mert nem tudtam válaszolni egy újabb kontrakció miatt. A szülésznő rám mosolygott, és megsimogatta a karomat:

– Ne féljen. Majd én magával leszek.

Ezek voltak az utolsó kedves szavak, amiket akkor hallottam.

Bekísért a szülőszobára, azt mondta, már nincs idő se beöntésre, se borotválásra, öltözzek át, feküdjek le, ő meg hívja a doktor urat, hogy vizsgáljon meg. Leoltotta a villanyt, hogy csak egy halvány, zöld jelzőfény világítson, kiment, és én egyedül maradtam. Azt hittem, ijesztő lesz, de ezek voltak a szülesem legboldogabb pillanatai. Ha akkor azt a kis időt ott nem kapom meg, talán nem tudtam volna szeretni a gyerekeimet.

Nem volt fogadott orvosom, szülésznőm pláne, miért is lett volna. Majd az Isten velem lesz. Meg az Ő angyalai. Meg Tibor is ígérte. Végül csak az Isten volt ott. Vagy lehet, hogy az Ő angyalai is. Azt nem tudom. A férjem biztosan nem.

Fogalmam sincs, mennyi ideig lehettem egyedül a szülőszobán. Hosszú, virágos hálóing volt rajtam, amikor jöttek a fájások, letérdeltem a földre, és az ágyra támaszkodtam. Talán a térdelés hozta, de olyan volt ott lenni, mint imádságban. Azokban a beszélgetésekben Istennel, amiket akkor már rég nem éltem át. Nem tudom, hogy magyarázni. Egyszerűen nem voltam egyedül. A kisfiammal voltam, aki küzdött, hogy kijusson belőlem. Saját magammal voltam elvárások és megfelelési kényszer nélkül. De ennél jóval erősebb volt az élmény. Isten volt velem. Mintha Jézus szülne velem együtt, az én testi fájdalmaimat és változásaimat élné át ő is. Nem hiszem, hogy ezt bárkinek valaha is el mertem volna mondani. A Gyülekezetben biztosan azt mondták volna rá, hogy istenkáromlás. Pedig akkor éreztem először azt biztosan, hogy Isten nem férfi.

Hirtelen fény vakított el, valaki felkattintotta a villanyt. Nagydarab idősebb nő nyomult be, tenyeres-talpas, hangos, igazi markotányosnő. A kezén is, a ruháján is érződött, hogy dohányzik. A terhesség alatt minden szagra érzékeny voltam. És utáltam a cigarettáét.

– Na, hogy vagyunk? Mutassa magát! Micsoda? Nem volt borotválás? Se beöntés? Mi az, hogy nem volt rá idő?

Összehirapta a száját, hogy ne mondjon semmit a hanyag kollégára.

– Hol van a másik?

– Másik mi, aranyom?

– A másik szülésznő.

– Ja, lejárt a műszakja. Én leszek itt magával.

– És az orvos?

– Majd jönni fog, ha itt lesz az ideje.

– De már itt van...

– Ha itt lenne, akkor nem társalogna ilyen kedélyesen, aranyom. Megcsináljuk rendesen a rutint. Ebből délre se lesz gyerek. Feküdjön föl!

Nem segített, magamtól másztam fel az ágyra. Beszorítottam a szemem, hogy ne is lássam, ahogy közeledik hozzám a borotvával. Aztán jött a beöntés, azt hittem, szégyellni fogom magam, de nem érdekelt az egész. A szülés nem ismeri a szégyent. Az se érdekelt, hogy a vécé túl messze volt ahhoz, hogy időben odaérjek.

A beöntés nem segített, a szülésem nem haladt tovább. Ez nem azt jelenti, hogy a fájások leálltak, csak nem történt tőlük semmi azon kívül, hogy nyögtem. Aztán kiabáltam.

– Nem kell kiabálni, aranyom. Nem fáj az még annyira – búgta tőle telhető kedves hangon a markotányosnő.

Azzal leült mellém, és elkezdett újságot olvasni, *Kiskegyed* volt, valami aktuális sztár arcképével a címlapján. Máig emlékszem arra az ismeretlen arcra, ráköszönnék az utcán. Emlékszem a fájdalomra is, amikor a szülésznő később megvizsgált. Azt mondják, a szülési fájdalmat nem lehet felidézni, és az összehúzódásokat tényleg nem is tudom. De a vizsgálatát igen, éles volt, mintha kést vágott volna belém.

– Ne húzódjon el! – szólt rám. – Ne rángassa magát, akkor nem tudom megvizsgálni. Ha hagyja magát, előbb kész leszek. Nemsokára jön a doktor úr. Nála is ezt fogja csinálni?

34

Fogalmam sem volt, ki a doktor úr, és hogy mit fogok nála csinálni.

A szülésznő rám tette a CTG-t, nézte a monitort, cöcögött, hogy nem elég erősek a fájások. Nekem elég erősek voltak. Aztán tényleg bejött a doktor úr. Nem szólt hozzám, hanem egyenesen a lábam közé nyúlt. Nem tudom, miért, de minden nőgyógyászati vizsgálat alatt sírhatnék volt világ életemben. Most is, amíg nem hasított belém megint az éles fájdalom. Sikítottam. Csak évekkkel később tudtam meg, hogy a méhszájat tágitotta kézzel, hogy gyorsabb legyen a szülés. Aztán a karomba kötött egy infúziót.

– Mi ez? – kérdeztem rémulten.

– Hogy hamarabb túl legyen rajta – válaszolta az orvos, és nem nézett rám. Egyetlenegyszer sem nézett a szemembe.

Egy pillanatra azt hittem, fájdalomcsillapítót ad. Aztán meggyőződhettem az ellenkezőjéről. A fájdalomhullámok egyetlen összefüggő fájdalomáradattá olvadtak össze. És minden összekuszálódott a fejemben, talán az események sorrendje is.

– Viselkedjen már kulturáltan! – szólt rám az orvos az egyik ordításnál.

Ma már visszavágnék, hogy nem viselkedni akarok, hanem szülni, de akkor, ott jó akartam lenni. Hogy szeressenek. A férjem, a Gyülekezet, az Isten. Meg az ismeretlen szülész orvos.

Az életerő utolsó szikrája akkor lobbant fel bennem, amikor belekönyökölt a hasamba. Akkor már szerintem le lehettem szíjazva, mert nem ellöktem, hanem beleharaptam a karjába. A szülésznőnek sziszegte oda, hogy csináljon már velem valamit. A markotányosnő odajött, és leszorította a fejem.

Biztos voltam benne, hogy meghalok, hogy az orvos kitapossa a belemet, hogy megnyomorítja a babámat. Nem tudom, hogy a fájdalom vagy a félelem üvöltött belőlem. Nem emlékszem a gátmetszésre sem, csak egy újabb fajtája volt a fájdalomnak. Jó lett volna belekapaszkodni valakibe. Jó lett volna egyáltalán hívni valakit. Talán Jézus nevét kiabáltam, de ebben sem vagyok biztos. Azok már a tolófájások lehetnek, de nem tudtam megkülönböztetni, annyira összemosta bennem a gyötrelmeket a szülésgyorsító oxitocin.

Egy pillanat alatt lett vége, amikor Ábel kibújt belőlem. A szülésznő a kezembe adta

– Tessék, megküzdött érte.

Belenéztem az újszülött szemébe. Előtte sem sírt, csak nyekergett, de abban a pillanatban elhallgatott, és csak nézett rám kutatóan a hatalmas sötétkék szemével.

Az orvos kirángatta belőlem a lepényt. Fájt az is, de annak legalább nincs csontja.

A gátvarrást végigsírtam. Máshogy fájt. Már nem volt bennem a szülés ereje, csak az iszonyatos fáradtság. Tizennégy órája voltam étlen-szomjan. 2007. október 15-e volt. 13 óra 23 perc.

Ábelt elvitték, és én hagytam, mert azt mondták, hogy ez a szokás. Csak szoptatásra hozták oda. Amíg nem volt velem – állítólag azért, hogy pihenhessek –, egyfolytában sírtam. Mindenki azt mondta, örüljek, hogy ilyen szép, egészséges fiam született, és semmi okom sírni. Biztos a fáradtság. És én el is hittem, hogy ami történt, az rendben van, a szülés ilyen, és örül-nöm kell, hogy a baba is, én is egészségesek vagyunk. Persze nem tudom, mennyire volt egészséges, hogy a hasamba könyöklés miatt napokig csak katéterrel tudtam pisilni, és megsérült az elülső gátizmom. De az akkor még persze nem derült ki.

A szülésről évekig nem beszéltem senkinek. A réműletről. Az elidegenedettségéről. Hogy én ott egy munkadarab voltam, egy méh, amiből valahogy ki kell piszkálni az újszülöttet, mint a kagylóból a gyöngyöt. Csak egy túl hangos tojócső voltam, aki beszél, sír, kiabál, zavarja őket a munkában, hogy kinyerjék belőlem az értékes magzatot. Pedig az az én szülesem lett volna. Az én ünnepem. Nem volt kinek beszélnem erről. Anyuka örüljön, hogy egészséges. Anyuka örüljön, hogy a baba is egészséges. Anyuka örül.

„Örüljete az Úrban! Ismét mondom, örüljete!” Folyton örülnöm kellett. A Gyülekezetben örülni Isten szeretetének. Örülni a csodás családomnak, a jól kereső férjemnek, aki mellett, lám, dolgoznom se kell, mert eltart. A szép kisfiamnak, az otthonos lakásunknak, az új autónak. Én pedig állandóan sírtam, ha nem látta senki. Amíg Ábel nem ment óvodába, és otthon volt velem, megállás nélkül folytak a könnyeim. Már fel se tűnt, csak néha a papírzsebkendő-halom, ami körém gyűlt a nap folyamán. A fiam első teljes mondata is az volt: anya sír.

Öt napig tartottak benn a kórházban. Tibor az első nap meglátogatott, hozott virágot, amit nem volt szabad otthagynia a kórházban, megnézte a fiát, és nagyon boldog volt. Még inkább büszke. Apa lett, fiús apa, amire mindig is vágyott.